

smash patriotism!

Την Τετάρτη 18/9 πέφτει νεκρός ο αντιφασίστας Παύλος Φύσσα από το μαχαίρι του φασίστα Ρουπακιά, μέλος του τάγματος εφόδου της Χ.Α Νίκειας και την αστυνομία σε ρόλο παρατηρητή. Έχουν ειπωθεί πολλά σε σχέση με το γεγονός δεν θα περιγράψουμε άλλη μια φορά τη δολοφονία αλλά θα μιλήσουμε για κάποια πράγματα που προβληματίζουν και κάποιες παρατηρήσεις πάνω σε αυτά.

Δεν ήταν μόνος αυτός που δολοφόνησε...

Το «δημόσιο» της δολοφονίας του Π.Φ, καθώς και το ότι ήταν Έλληνας, έστω και αντιφασίστας, ενεργοποίησε κοινωνικά αντανάκλαστικά. Πολύς κόσμος κατέβηκε στους δρόμους, διαδήλωσε ενάντια στη χ.α και τις πρακτικές της και συγκρούστηκε με τις δυνάμεις καταστολής. Στιγμές αντιφασιστικής οργής...

Για εμάς όμως ο φασισμός δεν είναι μόνο οι θεαματικές στιγμές απόκλισης από τη δημοκρατία ούτε οριοθετείται από το δημόσιο διάλογο μιας μιντιακής σφαίρας. Δε μπορούμε να μη δούμε ότι ένα μεγάλο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας στην καλύτερη περίπτωση κλείνει τα μάτια (στη χειρότερη χειροκροτά όρθιο) στα πογκρόμ και τις δολοφονίες μεταναστών, στη διαπώμπευση οροθετικών γυναικών, στους καθημερινούς ξυλοδαρμούς ομοφυλοφίλων και τρανς, στους εξευτελισμούς των φραουλοχώραφων. Αυτό το κομμάτι δεν εμφανίστηκε με την εκλογική άνοδο της χ.α αλλά έχει ήδη δομηθεί από τη δεκαετία του '90 με την υποτίμηση των αλβανών/βαλκάνιων μεταναστών στο βωμό της εθνικής ανάπτυξης, τα συλλαλητήρια για το μακεδονικό, τις υποτιθέμενες κρίσεις στο αιγαίο, κ.α Και είναι ακριβώς αυτοί που είτε με τις ψήφους είτε με την ανοχή τους ακόνισαν το μαχαίρι του δολοφόνου και που χωράνε εν δυνάμει στην ανοιχτή αγκαλιά αυτού ή του επόμενου «λαϊκού συνδέσμου»

Ο μιχαλολιάκος με χειροπέδες;

Όσα ακολούθησαν τη δολοφονία, και κυρίως τα γεγονότα των τελευταίων ημερών, είναι πρωτόγνωρα τόσο σε επίπεδο μιντιακής όσο και κρατικής διαχείρισης και γι' αυτό είμαστε επιφυλακτικοί. Θέλουμε ωστόσο να σταθούμε σε ένα- δύο σημαντικά σημεία.

smash patriotism!

Την Τετάρτη 18/9 πέφτει νεκρός ο αντιφασίστας Παύλος Φύσσα από το μαχαίρι του φασίστα Ρουπακιά, μέλος του τάγματος εφόδου της Χ.Α Νίκειας και την αστυνομία σε ρόλο παρατηρητή. Έχουν ειπωθεί πολλά σε σχέση με το γεγονός δεν θα περιγράψουμε άλλη μια φορά τη δολοφονία αλλά θα μιλήσουμε για κάποια πράγματα που προβληματίζουν και κάποιες παρατηρήσεις πάνω σε αυτά.

Δεν ήταν μόνος αυτός που δολοφόνησε...

Το «δημόσιο» της δολοφονίας του Π.Φ, καθώς και το ότι ήταν Έλληνας, έστω και αντιφασίστας, ενεργοποίησε κοινωνικά αντανάκλαστικά. Πολύς κόσμος κατέβηκε στους δρόμους, διαδήλωσε ενάντια στη χ.α και τις πρακτικές της και συγκρούστηκε με τις δυνάμεις καταστολής. Στιγμές αντιφασιστικής οργής...

Για εμάς όμως ο φασισμός δεν είναι μόνο οι θεαματικές στιγμές απόκλισης από τη δημοκρατία ούτε οριοθετείται από το δημόσιο διάλογο μιας μιντιακής σφαίρας. Δε μπορούμε να μη δούμε ότι ένα μεγάλο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας στην καλύτερη περίπτωση κλείνει τα μάτια (στη χειρότερη χειροκροτά όρθιο) στα πογκρόμ και τις δολοφονίες μεταναστών, στη διαπώμπευση οροθετικών γυναικών, στους καθημερινούς ξυλοδαρμούς ομοφυλοφίλων και τρανς, στους εξευτελισμούς των φραουλοχώραφων. Αυτό το κομμάτι δεν εμφανίστηκε με την εκλογική άνοδο της χ.α αλλά έχει ήδη δομηθεί από τη δεκαετία του '90 με την υποτίμηση των αλβανών/βαλκάνιων μεταναστών στο βωμό της εθνικής ανάπτυξης, τα συλλαλητήρια για το μακεδονικό, τις υποτιθέμενες κρίσεις στο αιγαίο, κ.α Και είναι ακριβώς αυτοί που είτε με τις ψήφους είτε με την ανοχή τους ακόνισαν το μαχαίρι του δολοφόνου και που χωράνε εν δυνάμει στην ανοιχτή αγκαλιά αυτού ή του επόμενου «λαϊκού συνδέσμου»

Ο μιχαλολιάκος με χειροπέδες;

Όσα ακολούθησαν τη δολοφονία, και κυρίως τα γεγονότα των τελευταίων ημερών, είναι πρωτόγνωρα τόσο σε επίπεδο μιντιακής όσο και κρατικής διαχείρισης και γι' αυτό είμαστε επιφυλακτικοί. Θέλουμε ωστόσο να σταθούμε σε ένα- δύο σημαντικά σημεία.

Ο μιντιακός κανιβαλισμός με κοινή κεντρική γραμμή μας κάνει καχύποπτους ως προς τους στόχους που θέλει να θέσει στην κυρίαρχη δημόσια συζήτηση. Η καταδίκη της δολοφονίας ενός αντιφασίστα έρχεται να θολώσει τα νερά για το ανοιχτό αβαντάρισμα της χ.α με εκπομπές life style και δημοσιεύματα που έφτιαχναν μια δημοφιλή εικόνα της οργάνωσης όλο το προηγούμενο διάστημα. Τα εξώφυλλα για τα «παιδιά με τα μαύρα» που βοηθάνε ηλικιωμένους και προστατεύουν τις γειτονιές έδωσαν ξεδιάντροπα τη θέση τους στα αφιερώματα για τον Π.Φ, στις γκριμάτσες φρίκης για τις αποκαλύψεις και στη συλλήβδην επιδοκιμασία της κρατικής διαχείρισης.

Μιας κρατικής διαχείρισης που μπορεί να μην αγαπά τώρα τη σβάστικα, τα στενά μουστάκια και τους φουσκωτούς της χρυσής αυγής αλλά έρχεται να καταστήσει σαφές ότι είναι ο μοναδικός εγγυητής της ακροδεξιάς πολιτικής ατζέντας της εποχής. Στην ουσία πρόκειται για μια επαναδιαπραγμάτευση ενδοεξουσιαστικών συμμαχιών και όχι για μια δημοκρατική μετατόπιση του συστήματος. Δε θα μπορούσαν να αποτελούν χαρακτηριστικότερο παράδειγμα οι δηλώσεις του Δένδια ότι «τα εντεταλμένα όργανα του κράτους και μόνον είναι αρμόδια για τη διαφύλαξη του αγαθού της δημόσιας ασφάλειας» και ότι «δεν μπορεί να γίνει ανεκτή η οποιαδήποτε προσπάθεια υποκατάστασης των αρμοδιοτήτων τους από οιονδήποτε». Λίγες ώρες αργότερα, κάνοντας πράξη τις εξαγγελίες, πραγματοποιείται πογκρόμ σε Ομόνοια και Άγιο Παντελεήμονα με 483 προσαγωγές μεταναστών.

Ταυτόχρονα, πολιτικοί και δημοσιογράφοι φέρνουν στο προσκήνιο τη «θεωρία των δύο άκρων». Μια επιλογή καθόλου τυχαία. Πρόκειται στην ουσία για μια προσπάθεια ταύτισης μιας σειράς διαφορετικών καταστάσεων που ξεφεύγουν από τα όρια της νομιμότητας. Εξομοιώνονται τα μπραβιλίκια και τα πογκρόμ των χρυσαυγιτών με τις καταλήψεις εργαζομένων, τις συγκρουσιακές πορείες και τους τοπικούς αγώνες (όπως αυτός που συμβαίνει στη ΒΑ. Χαλκιδική ενάντια στα μεταλλεία χρυσού). Στόχος η δημιουργία ενός εννοιολογικού αχταρμά που θα ανοίξει το δρόμο για περεταίρω καταστολή των ριζοσπαστικών κινημάτων.

Εμείς –που είμαστε οι άλλοι

Για εμάς ο αντιφασισμός δεν είναι κομμάτι νομικών κύκλων, κομματικών επιτελείων και αδιάφθορων μπάτσων. Είναι δικός μας καθημερινός αγώνας. Στους δρόμους, στους χώρους εργασίας, στα σχολεία, στις γειτονιές, στις καταλήψεις, στις σχέσεις, στους αγώνες που γεννιούνται. Δεν περιορίζεται σε ένα γεγονός ή ένα κομματικό συρφετό αλλά αντιτίθεται σε όλο το πλέγμα συντηρητισμού, εκμετάλλευσης και ελέγχου. Αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του συνολικότερου ριζοσπαστικού λόγου και πράξης που εναντιώνεται όχι μόνο σε ακραίες εθνικιστικές εκφάνσεις αλλά και στην ίδια την ιδέα της εθνικής ενότητας, στους έμφυλους διαχωρισμούς και την ταξική καταπίεση.

Ο μιντιακός κανιβαλισμός με κοινή κεντρική γραμμή μας κάνει καχύποπτους ως προς τους στόχους που θέλει να θέσει στην κυρίαρχη δημόσια συζήτηση. Η καταδίκη της δολοφονίας ενός αντιφασίστα έρχεται να θολώσει τα νερά για το ανοιχτό αβαντάρισμα της χ.α με εκπομπές life style και δημοσιεύματα που έφτιαχναν μια δημοφιλή εικόνα της οργάνωσης όλο το προηγούμενο διάστημα. Τα εξώφυλλα για τα «παιδιά με τα μαύρα» που βοηθάνε ηλικιωμένους και προστατεύουν τις γειτονιές έδωσαν ξεδιάντροπα τη θέση τους στα αφιερώματα για τον Π.Φ, στις γκριμάτσες φρίκης για τις αποκαλύψεις και στη συλλήβδην επιδοκιμασία της κρατικής διαχείρισης.

Μιας κρατικής διαχείρισης που μπορεί να μην αγαπά τώρα τη σβάστικα, τα στενά μουστάκια και τους φουσκωτούς της χρυσής αυγής αλλά έρχεται να καταστήσει σαφές ότι είναι ο μοναδικός εγγυητής της ακροδεξιάς πολιτικής ατζέντας της εποχής. Στην ουσία πρόκειται για μια επαναδιαπραγμάτευση ενδοεξουσιαστικών συμμαχιών και όχι για μια δημοκρατική μετατόπιση του συστήματος. Δε θα μπορούσαν να αποτελούν χαρακτηριστικότερο παράδειγμα οι δηλώσεις του Δένδια ότι «τα εντεταλμένα όργανα του κράτους και μόνον είναι αρμόδια για τη διαφύλαξη του αγαθού της δημόσιας ασφάλειας» και ότι «δεν μπορεί να γίνει ανεκτή η οποιαδήποτε προσπάθεια υποκατάστασης των αρμοδιοτήτων τους από οιονδήποτε». Λίγες ώρες αργότερα, κάνοντας πράξη τις εξαγγελίες, πραγματοποιείται πογκρόμ σε Ομόνοια και Άγιο Παντελεήμονα με 483 προσαγωγές μεταναστών.

Ταυτόχρονα, πολιτικοί και δημοσιογράφοι φέρνουν στο προσκήνιο τη «θεωρία των δύο άκρων». Μια επιλογή καθόλου τυχαία. Πρόκειται στην ουσία για μια προσπάθεια ταύτισης μιας σειράς διαφορετικών καταστάσεων που ξεφεύγουν από τα όρια της νομιμότητας. Εξομοιώνονται τα μπραβιλίκια και τα πογκρόμ των χρυσαυγιτών με τις καταλήψεις εργαζομένων, τις συγκρουσιακές πορείες και τους τοπικούς αγώνες (όπως αυτός που συμβαίνει στη ΒΑ. Χαλκιδική ενάντια στα μεταλλεία χρυσού). Στόχος η δημιουργία ενός εννοιολογικού αχταρμά που θα ανοίξει το δρόμο για περεταίρω καταστολή των ριζοσπαστικών κινημάτων.

Εμείς –που είμαστε οι άλλοι

Για εμάς ο αντιφασισμός δεν είναι κομμάτι νομικών κύκλων, κομματικών επιτελείων και αδιάφθορων μπάτσων. Είναι δικός μας καθημερινός αγώνας. Στους δρόμους, στους χώρους εργασίας, στα σχολεία, στις γειτονιές, στις καταλήψεις, στις σχέσεις, στους αγώνες που γεννιούνται. Δεν περιορίζεται σε ένα γεγονός ή ένα κομματικό συρφετό αλλά αντιτίθεται σε όλο το πλέγμα συντηρητισμού, εκμετάλλευσης και ελέγχου. Αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του συνολικότερου ριζοσπαστικού λόγου και πράξης που εναντιώνεται όχι μόνο σε ακραίες εθνικιστικές εκφάνσεις αλλά και στην ίδια την ιδέα της εθνικής ενότητας, στους έμφυλους διαχωρισμούς και την ταξική καταπίεση.